

Dániel könyve – Száznolcvankettedik rész

Prófétai szövetségek és csaták: az ősi Szeleukosztól a modern geopolitikáig

Jeff Pippenger

2024-04-12

A tizenharmadik és tizennegyedik vers egy olyan történelmet azonosít, amelyben Szeleukosz és Macedóniai Philipposz szövetséget kötöttek, és ők az Egyesült Államokat jelképezik, amely Róma első proxihadserege, Macedónia (Görögország) pedig az Egyesült Nemzetek szimbóluma. Abban a korai történelemben az északi király (Szeleukosz) és Philipposz (Görögország) szövetsége azt a történelmet ábrázolja, amely a pánioni csatába torkollik; e csata helyszínének nevét két évszázaddal később Paniumról Caesarea Philippi városára változtatták. A város kettős neve nem Szeleukosz és Macedóniai Philipposz szövetségének állított emléket.

A „Caesarea Philippi” elnevezés az ősi, Paneas vagy Panium néven ismert város történeti átalakulásából ered. A várost eredetileg Paneasnak nevezték, mivel közel feküdt egy jelentős forráshoz, amelyet a görög Pán istennek szenteltek. A forrás, amely az ókorban jelentős vallási helyszín volt, a Jordán folyóba ömlött.

Nagy Heródes király uralkodása alatt, az i. e. 1. század táján, a város jelentős felújításokon ment keresztül, továbbá kibővítették és megszépítették. Caesarea Philippit Heródes Fülöp, Nagy Heródes egyik fia nevezte el. A várost Caesareának nevezte el a római császár, Augustus Caesar tiszteletére, a Philippi nevet pedig önmagáról adta; így lett a neve Caesarea Philippi. Ezért a „Caesarea Philippi” a „Caesarea” és a „Philippi” elemek összekapcsolása: az előbbi Heródes hódolatát fejezi ki Augustus Caesar iránt, az utóbbi pedig Heródes Fülöpnek állít emléket.

Prófétikusan Panium a Szeleukosz és a makedóniai Philipposz közötti szövetséggel áll kapcsolatban, továbbá a Caesar és Heródes Philipposz közötti szövetséggel is. Ez a két szövetség az Egyesült Államok és az Egyesült Nemzetek közötti szövetséget jeleníti meg, amely Putyin Oroszországnak összeomlását követi, amelyet Szeleukosz és Philipposz jelképez. Együtt a Pápaság, aki az anya, és az Egyesült Államok, aki a leány, közötti szövetséget is ábrázolják, Caesar és Philipposz által jelképezve, akik mindketten Róma képviselői voltak. Együtt azt azonosítják, hogy az Egyesült Államok „átnyúl a szakadékon, hogy megragadja a római hatalom kezét”, és „átér a mélység fölé, hogy kezet fogjon a spiritualizmussal”. A tizenhatodik vers vasárnapi törvénye előtt a hármass unió már létrejött.

Pánium a Pan isten görög kultuszának központját jelképezi. A forrást, amelyet a görög Pan istennek szenteltek, abban az időben a „Pokol Kapui”-ként is ismerték, és amikor Jézus ott járt, a „Pokol Kapui”-ról tett kijelentése a görögség (globalizmus) politikai és vallási jellemzői, valamint az utolsó napokban megjelenő hitehagyott protestantizmus közötti küzdelmet azonosítja. Ez az a harc, amelyet először a gazdag elnök indított el, aki a második versben felkavarta Görögország birodalmát. Ez világszintű külső küzdelem, ugyanakkor belső harc is az Egyesült Államokon belül.

A globalizmus vallása a sárkány vallása, amely mai környezetünkben a woke-izmus vallása. 2020-ban a mélység kútjából feljövő fenevad, amelyet a Jelenések könyvének tizenegyedik fejezete azonosít, kinyilvánította politikai és vallási hatalmát, és megölte a földből feljövő fenevad mindkét szarvát. Ezt a mélységet, egyebek mellett, a „Pán forrása” jelképezi, amely a Jordán folyót táplálta.

A görög mitológiában Pán a természettel, a vadonnal és a pásztori zenével állt kapcsolatban, és a neki szentelt forrás jelenléte vallási jelentőséggel bírt a tisztelők számára. Pán istent gyakran kecskelábakkal, szarvakkal és kecskefülekkel ábrázolják. Pánt a pásztorok és a nyájak istenének tartották, és gyakran játékos és csínytevő istenséggént jelenítették meg, aki az erdőkben és a hegyekben tobzódott. Pánnak mint kecskelábú istenségnek a képisége összhangban áll Dániel könyve nyolcadik fejezetével, ahol Görögországot egy bak képviseli. A kecskék az ókori Görögországban gyakori háziállatok voltak, és gyakran előfordultak a hegyvidéki területeken, ahol a hit szerint Pán kóborolt. Ez az ábrázolás Pán ikonográfiájának meghatározó vonásává vált, és fennmaradt az istent megjelenítő görög művészetben és irodalomban, beleértve a nemzeti valutát is.

Amikor Jézus Cézarea Filippibe látogatott, kijelentette, hogy a „Pokol kapui” nem vesznek erőt az egyházon. Amit Péter Jézus kérdésére válaszul mondott, azt a keresztény történelem és hagyomány „keresztény hitvallásként” érti.

Amikor Jézus Cézarea Filippi vidékére érkezett, megkérdezte tanítványait, mondván: Kinek mondanak engem az emberek, az Emberfiát? Ők pedig mondták: Némelyek Keresztelő Jánosnak; mások Illésnek; ismét mások Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának. Ő így szólt hozzájuk: Hát ti kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, mondta: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Jézus pedig felelvén, mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötasz a földön, meg lesz kötve a mennyekben is; és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyekben is. Akkor meghagyta tanítványainak, hogy senkinek se mondják el, hogy ő Jézus, a Krisztus. Máté 16:13–20.

Ez a szakasz jelentőségteljes, mert döntő jelentőségű pillanatot képvisel Jézus szolgálatában és a keresztény teológia kibontakozásában. Péter hitvallását, amelyben Jézust Messiásnak, az élő Isten Fiának vallja, a keresztény hit alapjának és annak a sarokkőnek tekintik, amelyre az egyház épül. Az a kijelentés, hogy „e kősziklára építem egyházamat”, a katolikus hagyományban magára Péterre vonatkozó utalásként értelmeződik, akit Jézus annak a „kősziklának” nevez meg, amelyre az egyház felépül. Ez az értelmezés szolgál alapul a pápai primátusnak és tekintélynek a katolikus teológiában.

A protestáns teológiában a „szikla” alatt nem magát Pétert értik, hanem Péternek a Jézusba mint Messiásba és Isten Fiába vetett hitvallását. E felfogás szerint az egyház alapja nem Péter, hanem az a hitvallás, hogy Jézus a Krisztus és Isten Fia. A teológiai értelmezéstől függetlenül Péter hitvallását a Máté 16:13–20-ban a keresztény hit központi és alapvető jelentőségű szakaszának

tekintik, amely hangsúlyozza Jézus mint Messiás és Isten Fia azonosságát, és megerősíti az egyház küldetését és rendeltetését.

Az előző cikkben bemutattunk egy részletet a Jézus élete című műből, amelyben White testvér azonosít néhány kérdést, amelyek Krisztus Cézarea Filippibe tett látogatásával kapcsolatosak. Az egyik pont, amelyet megemlít, az, hogy Krisztus azért vitte el a tanítványokat a zsidók befolyásától távol, hogy feltárja előttük a Cézarea Filippinél adott tanításokat.

„Jézus és tanítványai most Caesarea Filippi környékének egyik városába érkeztek. Galilea határain túl voltak, egy olyan vidéken, ahol a bálványimádás uralkodott. Itt a tanítványok kikerültek a zsidóság irányító befolyása alól, és közelebbi kapcsolatba kerültek a pogány istentisztelettel. Körülöttük a babonáság olyan formái jelentek meg, amelyek a világ minden részén megtalálhatók voltak. Jézus azt kívánta, hogy e dolgok szemlélete vezesse őket arra, hogy átérezzék felelősségüket a pogányok iránt. E vidéken való tartózkodása alatt arra törekedett, hogy visszavonuljon a nép tanításától, és magát teljesebben tanítványainak szentelje.” Jézus élete, 411.

2020. július 18-án Krisztus eltávolította a 2001. szeptember 11-i tanítványokat a laodiceai adventizmus befolyása alól. A tíz szűről szóló példázatban az első csalódás a mozgalom elkülönülését eredményezte a csúfolódók gyülekezetétől, amely éppen az elhaladás folyamatában volt. E kijelentés a millerita történelemben 1844. április 19-én teljesedett be, majd ismét 2020. július 18-án. Ekkor kezdődött a késedelem idejének története, és ez mind az első, mind a harmadik angyal mozgalmában az „Igazság” ismertetőjegyét hordozza.

Az első csalódás a három határjel közül az első, és a történet 1844. október 22-ének nagy csalódásával zárul, amely a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének „nagy földrengését” előképezi. A kezdet, a héber ábécé első betűje, csalódást jelképez, és a vég, a héber ábécé huszonkettedik betűje, szintén csalódást jelképez. A tizenharmadik betű, amely a lázadást jelképezi, a balga szüzek csalódását azonosítja, akik elveszett állapotukat akkor nyilvánítják ki, amikor az éjféli kiáltás feltárja, ki készült fel a válságra, és ki nem. A héber ábécé huszonkét betűje az istenség és az emberség egyesülésének jelképét képviseli, amely e történelmen belül valósul meg, jóllehet a millerita történelem az első Kádeszt jelképezi, míg a mi mai történelmünk az utolsó Kádeszt.

A két vonal párhuzamos, de az egyik Isten népének kudarcát, a másik pedig Isten népének győzelmét ábrázolja. Közvetlenül a kereszttel Jézus Paniumba vitte tanítványait, miként utolsó napi tanítványait is Paniumba vitte, és ezzel megengedte, hogy egy csalódás eltávolítsa utolsó napi tanítványait a laodiceai adventizmus „irányító befolyásától”, amelyet Máté tizenhatodik fejezetének történetében a „zsidóság” jelképez. Ennek során ugyanakkor tanítványait közelebbi érintkezésbe is vitte a pogánysággal, ily módon ábrázolva utolsó napi tanítványainak munkakörnyezetét, akik most a sátáni hatalom teljesen kibontakozott megnyilvánulásában élnek, amelyet azok a modern kommunikációs rendszerek jelképeznek, amelyeket arra használnak, hogy az egész világot a fenevad bélyegének elfogadására vezessék.

Caesarea Philippi története egybeesik a Paniumi csata történetével és a tizenharmadiktól a tizenötödik versekig terjedő szakasszal. Krisztus és az Ő tanítványai a kereszt árnyékában álltak, ami az Ő végidei tanítványait jelképezi, amint a vasárnapi törvény árnyékában állnak. Ott, a tizenharmadiktól a tizenötödik versekig terjedő szakaszban, amely Caesarea Philippi volt, és egyben a Paniumi csata is, ahol ma mi állunk, Krisztus elkezdte tanítani tanítványait arról, ami a tizenhatodik versben bekövetkezni készült.

„Arra készült, hogy beszéljen nekik az Őt váró szenvedésről. Előbb azonban egyedül elvonult, és azért imádkozott, hogy szívük felkészüljön szavainak befogadására.” Jézus élete, 411.

Mielőtt Krisztus beszélt volna tanítványainak a keresztről, előbb eltávozott, illetve késlekedett, így módon megjelölve a példázatban szereplő késlekedési időt, valamint a 2020. július 18-tól 2023 júliusáig terjedő történelmet.

„Amikor csatlakozott hozzájuk, nem közölte azonnal azt, amit közölni kívánt velük. Mielőtt ezt megtette volna, alkalmat adott nekik arra, hogy hitet tegyenek mellette, hogy megerősödjenek az előttük álló próbatételre.” Jézus élete, 411.

2023 júliusában az Úr alkalmat kezdett adni azoknak, akik kapcsolatban álltak a csalódással, hogy kifejezzék hitüket. Ezt úgy tette, hogy megnyitotta Ezékiel harminchetedik fejezetének üzenetét, amely a 2001. szeptember 11-i üzenet megerősítése volt. Ez volt az a fonal, amely összekötötte a pecsételési idejét 2001. szeptember 11-től a hamarosan eljövendő vasárnapi törvénnyel. Ezt azáltal tette, hogy a 2020. július 18-i csalódást az igazság szerkezetébe helyezte, mert azok, akik hajlandók voltak meglátni, felismerhették, hogy minden reformmozgalomnak van egy témája, amely végighúzódik sajátos szent történelmén.

Az utolsó napokban a harmadik jaj üzenete 2001. szeptember 11-én érkezett meg, majd a harmadik jaj hamis üzenetét hirdették, amely csalódást eredményezett; ám az az üzenet, amely három és fél napnyi halott, száraz és szétszórt csontok állapota után ismét életre keltette őket, a négy szél üzenete volt, amely egyúttal a harmadik jaj is.

Az utolsó napok tanítványai láthatják, ha úgy döntenek, hogy látnak, hogy a száznegyvennégyezer megpecsételésének három útjelzője minden egyes lépésnél ugyanazt a témát hordozza, és hogy a második lépésnél a héber ábécé tizenharmadik betűje által jelképezett lázadás a „Jelenvaló igazság”-ként erősítette meg az üzenetet. Második tanúbizonyságként az Úr azt adta, hogy a korábbi reformmozgalmak első csalódása Isten kinyilatkoztatott akarata elleni lázadáson alapult, akár arról volt szó, hogy Mózes nem metélte körül a fiát, akár arról, hogy Uzza megérintette a ládát, akár arról, hogy Márta és Mária kételkedtek Jézus Lázár halálára vonatkozó szavában. Az egyetlen reformvonal, amely nem tartotta fenn azt a tényt, hogy az első csalódás az engedetlenségen alapult, a millerita reformmozgalom volt, de abban az időben az is bemutatást nyert, hogy a milleriták története belső útjelzőkkel rendelkezett, amelyek a nyolcadiknak — a hét közül valónak — igazságára épültek.

Az a tény, hogy a nyolcadik a hét közül való, a Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának egyik meghatározó eleme, amely most pecsételtetik fel, és a filadelfiai millerita mozgalomnak a laodiceai

egyházba való átmenete olyan útjelző volt, amely azonosította, mikor megy át a harmadik angyal laodiceai mozgalmát a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmába. Ennélfogva az a tény, hogy az első millerita csalódás úgy teljesedett be, hogy mozgalmuk nem nyilvánított engedetlenséget, ellenpontul szolgált ugyanazon útjelző számára az utolsó napokban, amikor a harmadik angyal laodiceai mozgalmát engedetlen lesz, és csalódást idéz elő, és ily módon összhangba kerül a millerita útjelzővel, valamint megteremti azt a logikát, amely által felismerhető, hogy a száznegyvennégyezer mozgalmát a nyolcadik, amely a hét közül való.

2023 júliusában az Úr egy „pusztában kiáltó szót” támasztott, hogy előkészítse utolsó napokbeli népét a vasárnaptörvény válságára; és miután az imádságban való időzésből visszatért a tanítványokhoz, alkalmat adott nekik hitük kifejezésére. Krisztus napjaiban az üzenet az Ő keresztsége volt, az a pont, ahol Jézusból Jézus Krisztus lett. Ez az útjelző 2001. szeptember 11-ével áll összhangban, és tanítványait megkérdezte, mit gondolnak az emberek, majd azt is megkérdezte, mit gondolnak maguk a tanítványok Krisztusról.

„Amikor csatlakozott hozzájuk, nem közölte azonnal azt, amit át akart nekik adni. Mielőtt ezt megtette volna, alkalmat adott nekik arra, hogy hitet tegyenek mellette, hogy megerősödjenek a rájuk váró próbatételre. Megkérdezte: „Kinek mondanak engem az emberek, az Emberfiát?””

„Szomorú módon a tanítványok kénytelenek voltak elismerni, hogy Izráel nem ismerte fel Messiását. Némelyek valóban, amikor látták az Ő csodáit, Dávid Fiának nyilvánították Őt. A sokaság, amely Betszaidánál jóllakott, Izráel királyává akarta Őt kikiáltani. Sokan készek voltak elfogadni Őt prófétának; de nem hitték, hogy Ő a Messiás.” Jézus élete, 411.

Az adventizmus többsége nem hitte el a 2001. szeptember 11-i harmadik jajt. Hitték a mozgalomban bemutatott prófétai Ige némely csodáit, és egyesek megértették, hogy a 2001. szeptember 11-i üzenetnek vannak igazságelemei, de a 2001. szeptember 11-re vonatkozó állításokat valójában nem hitték el.

A 2001. szeptember 11-i állítást előképezte az 1840. augusztus 11-i állítás, és ezt az állítást White testvérő fejezte ki, amikor az 1840. augusztus 11-ének beteljesedését kommentálta. Ezt mondta:

„Éppen a megjelölt időben Törökország követi által elfogadta Európa szövetséges hatalmainak védelmét, és ezáltal keresztény nemzetek ellenőrzése alá helyezte magát. Az esemény pontosan beteljesítette az előrejelzést. Amikor ez ismertté vált, sokaságok győződtek meg a Miller és társai által elfogadott prófétai értelmezési elvek helyességéről, és csodálatos lendületet kapott az adventmozgalom. Tanult és tekintélyes emberek csatlakoztak Millerhez, mind nézeteinek hirdetésében, mind közzétételében, és 1840-től 1844-ig a munka gyorsan terjedt.” A nagy küzdelem, 334, 335.

Ami 1840. augusztus 11-én megerősítést nyert, az az volt, hogy Miller prófétai nézetei helytállóak; és a 2001. szeptember 11-ére vonatkozó állítás annak megerősítése, hogy a Future for America prófétai nézetei helytállóak. A 2023 júliusában jelen lévő bűnbánatot nem tartó sokaság nem tudta és nem is akarta elfogadni azt az előfeltevést, hogy a Krisztus által megtervezett és a Future for Americára bízott módszertan valójában a késői eső módszertana. Krisztus azonban ekkor megkérdezte tanítványait, hogy ők — nem pedig a sokaság — mit gondolnak.

Jézus ekkor egy második kérdést tett fel, amely magukra a tanítványokra vonatkozott: „Ti pedig kinek mondotok engem?” Péter így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”

Kezdetől fogva Péter hitte, hogy Jézus a Messiás. Sokan mások is, akiket Keresztelő János prédikálása meggyőzött, és akik elfogadták Krisztust, kételkedni kezdtek János küldetésében, amikor börtönbe vetették és halálra adták; és most már abban is kételkedtek, hogy Jézus az a Messiás, akire oly régóta vártak. A tanítványok közül sokan, akik buzgón várták, hogy Jézus elfoglalja helyét Dávid trónján, elhagyták Őt, amikor felismerték, hogy nincs ilyen szándéka. Péter és társai azonban nem fordultak el hűségüktől. Azok ingadozó magatartása, akik tegnap még dicsőítettek, ma pedig elítéltek, nem rombolta le a Megváltó igaz követőjének hitét. Péter kijelentette: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Nem várt arra, hogy királyi tisztesség koronázza meg Urát, hanem megaláztatásában is elfogadta Őt.

„Péter kifejezésre juttatta a tizenkettő hitét. A tanítványok azonban még mindig távol álltak attól, hogy megértsék Krisztus küldetését. A papok és főemberek ellenállása és félremagyarázása, noha nem tudta őket Krisztustól elfordítani, mégis nagy zavarba ejtette őket. Nem látták tisztán az útjukat. Korábbi neveltetésük befolyása, a rabbik tanítása, a hagyomány ereje még mindig akadályozta őket az igazság meglátásában. Időről időre drága világosságsugarak ragyogtak rájuk Jézustól, mégis gyakran olyanok voltak, mint akik árnyak között tapogatóznak. E napon azonban, mielőtt hitük nagy próbájával szemtől szembe kerültek volna, a Szentlélek erővel szállt rájuk. Egy rövid időre tekintetük elfordult „a látható dolgokról”, hogy szemlélje „a láthatatlanokat”. 2Korinthus 4:18. Az emberség leple alatt felismerték az Isten Fiának dicsőségét.”

„Jézus pedig felelvén, ezt mondta Péternek: »Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám.«” Jézus élete, 412.

Péter hitvallása, amellyel azonosította, hogy Krisztus az Isten Fia, közvetlenül szólt ama történelem próbakérdéséhez. Elérkezett az idő, hogy a Messiás megjelenjék, amint azt Isten próféta Igéje kijelentette, és csak azok foglaltatnak bele a Péter kijelentése által jelképezettek közé, akik elfogadták ezt az igazságot. Péter azokat képviseli, akik elfogadják a 2001. szeptember 11-én megalapozott üzenetet, és vallják, hogy Jézus az Isten Fia. „Péter a tizenkettő hitét fejezte ki”, és az a tizenkettő, akiket ő képviselt, a száznegyvennégyezer volt. Ez okból Krisztus ebben a szakaszban Simon Bar-jóna nevét Péterre változtatta.

„Simon” jelentése: „aki hall”, a „bar” jelentése: „valakinek a fia”, Jónás pedig „galambot” jelent. Simon azokat jelképezte, akik meghallották a galamb üzenetét, amely Jézus keresztségéhez kapcsolódó igazságokat jelképezte, amikor Ő Krisztussá lett, erővel felkenetve, amint azt jelképesen a Szentlélek galamb alakjában való alászállása ábrázolta.

A reformvonalak párhuzamosak egymással, és János a milleritákat képviseli, akik 1840. augusztus 11-én megették a kis könyvet. Jeremiás ehhez az eseményhez igazodik, és amikor megette a kis könyvet, akkor Isten nevéből neveztetett.

Megtaláltattak a te beszédeid, és én megettem azokat; és a te beszéded lett nékem szívem öröme és vigassága; mert a te nevedről neveztetem, ó, Uram, Seregeknek Istene! Jeremiás

15:16.

Amikor az Úr szövetségre lépett Ábrámmal, nevét Ábrahámra változtatta, miként Sáraiót és Jákóbót is. A név megváltoztatása a szövetségi kapcsolatot jelképezi, és annál a jelzőpontnál, ahol az isteni szimbólum alászáll, Isten népének meg kell ennie az üzenetet, szövetségre kell lépnie, és akkor a neve is megváltozik. Krisztus korának tanítványait képviselve Simon Bar-Jóna azokat jelképezte, akik meghallották a „galamb” üzenetét.

Amikor tanúságot tett arról, hogy felismerte: azon a mérföldkőnél Jézus lett a Krisztus, és hogy Ő az Isten Fia, valamint mindazt, ami ezzel együtt jár, Krisztus ekkor Péterre változtatta a nevét. Kifejezésre juttatta azt az üzenetet, amelyet Krisztus szövetséges népe abban a történelemben elfogadott, és ezzel egyúttal az utolsó napok száznegyvennégyezerét is előképezte.

A „P” betű az angol ábécé tizenhatodik betűje, az „E” betű az ábécé ötödik betűje, a „T” betű a huszadik betű, az „E” betű ismétlődik, és a név az „R” betűvel végződik, amely a tizennyolcadik betű. Tizenhat „szor” öt, „szor” húsz, „szor” öt, „szor” tizennyolc egyenlő száznegyvennégyezerrel. A Csodálatos Nyelvész héberül szólt Péterhez, az Újszövetség pedig görögül íratott, és a King James Version fordítói angol nyelven készítették el az Újszövetséget.

A nyelvek eltérésének három lépcsője ellenére Krisztus, aki Isten Fia, a Csodálatos Nyelvész és a Csodálatos Számláló, elhelyezte a százhuszonnégyezer elpecsételésének szemléltetését Máté tizenhatodik fejezetében, oly módon, hogy az összhangban áll a paniumi csatával és az Ő Caesarea Philippibe tett látogatásával. Ezt a nyelv és a számok feletti uralmának alkalmazásával tette, mert Ő egyszerre Palmoni (a Csodálatos Számláló) és az Ige (a Csodálatos Nyelvész).

A következő cikkben folytatjuk e tanulmányt.

„Közel kétezer évvel ezelőtt titokzatos jelentőségű szózat hallatszott a mennyben, Isten trónjáról: »Ímé, jövök.« »Véres áldozatot és ételáldozatot nem akartál, de testet alkottál nekem.... Ímé, itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat, óh Isten, amint a könyv fejezetében írva van felőlem.« Zsidókhöz 10:5–7. E szavakban annak a szándéknak a beteljesedése jelentetett ki, amely örök korszakokon át rejtve volt. Krisztus éppen meg akarta látogatni világunkat, és testté lenni. Így szól: »Testet alkottál nekem.« Ha abban a dicsőségben jelent volna meg, amely az Atyánál az övé volt még a világ teremtése előtt, nem tudtuk volna elviselni jelenlétének fényét. Hogy szemlélhessük azt, és meg ne semmisüljünk, dicsőségének megnyilatkozása fátyol alá rejtetett. Istenségét emberi természet fedte el — a láthatatlan dicsőség a látható emberi alakban.”

„E nagy cél előre megárnýékoltatott előképekben és jelképekben. Az égő csipkebokor, amelyben Krisztus megjelent Mózesnek, Istent nyilatkoztatta ki. Az Istenség ábrázolására választott jelkép egy alacsony rendű bokor volt, amely látszólag semmi vonzerővel nem bírt. Ez zárta magába a Végtelent. A minden irgalommal teljes Isten dicsőségét a leginkább alázatos előképbe burkolta, hogy Mózes reá tekinthessen és életben maradhasson. Ugyanígy a nappali felhőoszlopban és az éjjeli tűzoszlopban Isten közölte magát Izráellel, kinyilatkoztatva az embereknek akaratát, és közölve velük kegyelmét. Isten dicsősége tompítva volt, és fensége elfedve, hogy a véges ember gyenge látása szemlélhessen azt. Így kellett Krisztusnak eljőnnie „a

mi megaláztatásunk testében” (Filippi 3:21, R. V.), „emberekhez hasonlóvá lévén”. A világ szemében nem volt benne olyan szépség, hogy kívánják őt; mégis Ő volt a megtestesült Isten, mennynek és földnek világossága. Dicsősége elfedeztetett, nagysága és fensége elrejtett, hogy közel jöhessen a bánkódó, megkísértett emberekhez.”

„Isten így parancsolta Mózes által Izráelnek: »Készítsenek nekem szentélyt, hogy közöttük lakozzam« (2Mózes 25:8), és Ő a szentélyben, népe közepette lakozott. A pusztában való minden fáradtságos vándorlásuk során jelenlétének jelképe velük volt. Így Krisztus is felütötte sátorát emberi táborhelyünk közepette. Az emberek sátrai mellé vonta fel az Ő sátrát, hogy közöttünk lakozzék, és megismertesse velünk isteni jellemét és életét. »Az Ige testté lett, és közöttünk sátorozott (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atyától származó Egyszülött dicsőségét), teljes kegyelemmel és igazsággal.« János 1:14, R. V., margó.”

„Mióta Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez fájdalmainkkal. Ádám minden fia és leánya megértheti, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Mert a kegyelem minden tanításában, az öröm minden ígéretében, a szeretet minden cselekedetében, minden isteni vonzásban, amely a Megváltó földi életében nyilvánult meg, az „Isten velünk”-et szemléljük.”

„Sátán Isten szeretettörvényét az önzés törvényének tünteti fel. Azt állítja, hogy lehetetlen számunkra engedelmeskedni annak előírásainak. Összüleink bukását, minden abból fakadó nyomorúsággal együtt, a Teremtő terhére írja, és így arra készíti az embereket, hogy Istent a bűn, a szenvedés és a halál szerzőjének tekintsék. Jézusnak le kellett lepleznie ezt a csalást. Egyikünként kellett példát adnia az engedelmességre. Ezért magára vette természetünket, és átment tapasztalatainkon. „Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz.” Zsidókhoz 2:17. Ha nekünk bármit is el kellene hordoznunk, amit Jézus nem tűrt el, akkor éppen ezen a ponton Sátán úgy tüntetné fel Isten hatalmát, mint ami számunkra elégtelen. Ezért Jézus „megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan.” Zsidókhoz 4:15. Minden próbát elszenvedett, amelynek mi is alá vagyunk vetve. És a maga javára egyetlen olyan hatalmat sem gyakorolt, amely ne volna nekünk is szabadon felkínálva. Emberként szembeszállt a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által. Ezt mondja: „Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” Zsoltárok 40:8. Miközben járt-kelt, jót téve, és meggyógyítva mindazokat, akiket Sátán megkínzott, világossá tette az emberek előtt Isten törvényének jellemét és az Ő szolgálatának természetét. Élete arról tesz bizonyosságot, hogy számunkra is lehetséges engedelmeskedni Isten törvényének.”

„Embersége által Krisztus megérintette az emberiséget; istensége által pedig megragadja Isten trónját. Mint az Emberfia, az engedelmesség példáját adta nekünk; mint Isten Fia, erőt ad nekünk az engedelmességre. Krisztus volt az, aki a Hóreb hegyén égő csipkebokorból így szólt Mózeshez: »VAGYOK, AKI VAGYOK.... Ekképpen szólj Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem hozzátok.« 2Mózes 3:14. Ez volt Izráel szabadulásának záloga. Így amikor eljött »emberi formában«, önmagát úgy jelentette ki, mint a VAGYOK. A betlehemi Gyermeke, a szelíd és alázatos Megváltó, Isten, aki »megjelent testben«. 1Timótheus 3:16. És nekünk ezt mondja: »Én vagyok a jó Pásztor.« »Én vagyok az élő Kenyér.« »Én vagyok az Út, az Igazság

és az Élet.« »Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.« János 10:11; 6:51; 14:6;
Máté 28:18. Én vagyok minden ígéret bizonyossága. Én vagyok; ne féljete. Az »Isten velünk«
a biztosítéka annak, hogy megszabadulunk a bűntől, és annak záloga, hogy erőt kapunk a
menny törvényének való engedelmességre.” Jézus élete, 23, 24.